

Slovo o „slovech“

Zničit národ zbavením jej hlavního pilíře vědomí vzájemnosti, jazyka, lze v zásadě dvěma způsoby. Jednak násilným vnucováním jiného jazyka (v naší historii několika vlnami germanizace), což je podle všeho již nepoužívaná metoda s mnoha možnými riziky pro ovládající i ovládané, jednak mnohem méně rizikovou bastardizací domácího jazyka, spočívající v obsazení nejdůležitějších center manipulace mas (televize, tisk, škola a pod.) emisary cizí krve, kterým je náš rodný jazyk bytostně cizí i po generacích pobytu v naší zemi a bez ohledu na stupeň jeho znalosti.

Druhý model je nesporně „demokratičtější“ a téměř bez rizika odporu ze strany jazykově znásilňovaných; ba naopak obvykle u nich nachází ještě většinu ochotných příjemců. První, primitivnější varianta se již téměř neužívá, avšak její použití nelze samozřejmě v určitých případech vyloučit.

A jako vždy, ani zde nejde o nějaký anonymní „duch doby“, nýbrž o jasný a systematický záměr. V roce 1923 vznikl „Institut sociálního výzkumu“, založený a vedený prakticky výhradně židovskými, marxistickými intelektuály. Institut stanovil zásady na prosazení „sametové“ kulturní revoluce. Nás zajímající bod říká: Zavádění nového jazyka a změnu obsahu i chápání pojmu.

Jistě, každý jazyk se vyvíjí, jinak by byl mrtvý; jde o to, jak se rozvíjí.

Výsledkem je překvapivě rychle čeština drásavě nečeská, importovaná, resp. produkována pisálky a mluvky, kteří se „češtinu“ učili v kurzech kdesi na březích Jordánu pro své budoucí působení novinářů, herců, učitelů atd., a nyní roznášejí jazykovou náказu do vědomí Čechů od předškolních a školních let až po nejstarší hltače televize. Víím, že příliš otřelá nebo nepotřebná slova či fráze sám duch jazyka časem odvrhne, škoda se již stala. Příkladem je Havlova polistopadová mantra *smysluplné*, která tehdy éter i papír zaplavila smysluplnými nesmysly.

Aby bylo jasno – řeč není o žakovském resp. studentském slangu a podobně, které jsou ústrojnou součástí jisté fáze prožívání jazyka.

Následuje (do písmene autentické) alespoň malé klasobraní zhoubných novotvarů, aniž bychom se nad nimi třeba jen alespoň pozastavili, nýbrž nám již jako takové ani *nepřijdou*. Ohledně tak frekventovaného *přijde* (mi to) čtu v knize: *Přišel jsem si, jako bych se ocitnul* (přeložím: Připadal jsem si, jako...), *hrotit* (situaci!), *natriko*, *mimojiné*, *doprojednávat*, *přefinancovat*, *vydiskutovat*, *veřejnoprávní*, *zaúkolovat*, *vykonzumentovat*, *dosáhnout* (na dotace), *klidový* a *pitný režim*, *dodaleka*, *ošetřit* (smlouvu! Na místo hlavy pisatele), *šetřit* (trestní čin!), *opečovávat* (obzvlášť ohavné!), *katapultovat* (do funkce, slušelo by se dotyčného mnohem spíše jinam! A dokonce čtu *katapultovat mezi svaté!*), *relativizace myšlenek* (zvláště rafinované!), *depka*, *dovča*, *klimoška*, nezletilý již mezitím *zletil*, *absence léta*, *zohlednit*, *zklidnit hormon* (zjevně made in Hollywood), bezobsažný, leč poeticky se tvářící obrat *úsvit přímé demokracie* tu klidně stojí vedle zrůdnosti *humanitárního bombardování* (Havel), *o tom to je, kvečeru*, proč ne důsledně nastal *kvečer*? A jako non plus ultra *Česko*, hrůza všech hrůz, která měla vlastně stát *včele* našeho stručného výčtu a pronikla již tak hluboko do povědomí, že naprostá většina Čechů by upadla do rozpaků, kdyby měla svou vlast správně pojmenovat.

A *nejento* – destruktivní potence cizích elementů v jazyce se zdá být nevyčerpatelná: na reflexních vestách malých dětí září velký nápis *řízení rizik* (!?); asi kalk podle anglického výrazu *risc control*. To už je skutečné zvěrstvo!

Zednářský feminismus také přináší své plody; zůstanu u několika příkladů. Kdesi jsem četl, že při narození přichází na svět nový člověk nebo *člověčka*! „Ten“ člověk je přece jasná diskriminace žen, řekne si taková nějaká osvícená, a už je to uděláno, už je to hotovo... a na světě je *člověčka*; na štěstí jen jako zpotvořená odvozenina od slova člověk, kterým se vždy rozuměli muži i ženy. A pokud se tato novota donese do Říma, bude možná zapotřebí upravit příslušnou větu evangelia: „... když však porodila dítě, již nepamatuje na bolest pro radost, že se narodil člověk na svět“ (J 16,21). Pro pokoncilní padělatelskou dílnu to bude ovšem hotová maličkost... Jenže, co dál? Když přijde na svět *člověčka*, je to novorozenec – a ten je také gramaticky toho nenáviděného mužského rodu. Necháme se překvapit; feministky s něčím určitě přijdou podle hesla: ať jsme pitomí, jen když jsme pokrokoví!

Ale nesmíme zapomenout alespoň na dvě ukázky orwellovské novořeči: Státní převrat v dané zemi (obvykle v menší, tzv. z třetího světa) bandou anonymních žoldáků se nazývá *asistovaná změna režimu*. Dále je v oběhu nenápadný výraz *demografická změna* – čti: rozmělnění původního obyvatelstva systematickým „přistěhovalectvím“, tím oficiálně tak vychvalovaným „obohacením“ – koho, čím? Důkazů, jak se říká, netřeba. Kdo má ještě oči k vidění, vidí. A jak říká španělské přísloví, nejhorší je zaslepenost těch, kteří nechtějí vidět!

Jinam se vydala nová řízená hvězda zdánlivé opozice, A. B. Bartoš. V tištěném projevu čtu *nadprezentování*, což je jednak nesmysl, *druhak* pohrdání češtinou i čtenářem. Z doktorské disertační práce: *pravdivostní základ, slánskizace* (z kontextu odvozeno od jména Slánský-Salzmann). A další „češtinář“ zase vytvořil a hrdě nechal tisknout slůvko *šoknantnost*, což je nesporně „šoknantní“.

Nelze rovněž nezmínit odporný, jako morová nákaza rozlezlý nešvar psaní podstatných jmen s počátečním velkým písmenem; snad otrocky podle němčiny?

Občas slyším z úst mládeže v letech, kterým se ne právě šetrně, leč výstižně říkalo telecí, jak je dnes důležité být *in*; s důrazem na slůvko „dnes“. Danke, nein! Děkuji, nechci být *in*!

Řečené snad jako ukázka postačí, každý si může náš krátký přehled podle vlastních pozorování doplnit, aby se jako skutečný, ne pouze nominální Čech, vážně zamyslel a takové a podobné jazykové hrůznosti místo jejich bezmyšlenkovitého papouškování ze svého slovníku co nejrychleji vymýtil.

Na druhé straně jsou v judaizující „novořeči“ korektní a oprávněné pojmy katolické pravdy potlačovány, resp. přímo zakazovány. Kdo pracuje na PC s texty, má k dispozici možnost automatické kontroly pravopisu. Jako z udělení však program „nerozumí“ výrazům jako např. „protizednářský“, „nezednář“, „judaizace“, „protikřesťanství“, „pseudomesiáš“, „bohovraždný“, „pokoncilní (pseudo) církev“ atd., jež nelze ničím nahradit, chceme-li věci nazvat pravým jménem. Naproti tomu „politicky korektním“ výrazům ze židovského žargonu „šalom“, „košer“... a pod. program úslužně „rozumí“. I zde máme však co dohánět vyspělou Západní Evropou, náš momentální veliký vzor: „Kdo používá německou verzi software Weltnetz- und E-Post firmy AOL-Time-Warner a (při aktivování pravopisu) zadá pojmy ‚vlast a otcina‘, dostane následující oznámení chyby: ‚Dojmově přeplněný výraz. Větu přeformulujte. Negativně zatížené výra-

zy, a zvláště takové, které se pojí s fašismem a válkou, jsou v oficiálních písemnostech nevhodné. Mohou být chybně vykládány.“ Před II. vatikánským koncilem by si desetileté katolické dítě průměrné inteligence dokázalo domyslet, kdo stál autorům programu za zády! Dnes je ovšem růženec v jeho ruce nahrazen mobilem!

Jako pederast mluvící Bárta novotvarem *vykomunikovat* otevřel široké pole působnosti pro jazykové „novotáře“ – máme přece povícero předpon: od-, před-, roz-, do- atd.; takže, páni přivandrovalci, „my jsme spolu definitivně dokomunikovali“; nezní to báječně?

Pěkně děkujeme za takové *opečovávání* našeho mateřského jazyka.

Ano, takovými zhoubnými novotvary trpí (kdysi jen naše) čeština. Rychle se totiž stávají *mnohočetnými* zraněními, která jsou *neslučitelná se životem* každého jazyka.

Nevšímavost k nim a jejich bezmyslenkovité přejímání jsou vysvětlitelné pouze naprostou ztrátou jazykového citu spolu s vyhasnutím národního vědomí; o chápání obou hodnot jako svěřeného Božího daru raději ani nemluvě.

„Nutkání Semitů všechno předělat a především se zmocnit majetku, vnutit přemoženým křesťanům svůj jazyk, mravy i veškerý způsob chování a jednání, je zcela nespornou věcí“ (Eduard Drumont, „La France Juive“, 1885).

Doufejme jen, věřme (a ovšem přičiňme se!), že jak nám to *přišlo*, tak to zase navždy z češtiny odejde a skončí na hřbitově jazykových potratů – spolu s nečeskými przniteli jazyka...

*

Jaroslav Voříšek, 2015

www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com